

Sentencja

Artykuł 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w przypadku przewozu lotniczego osób pomiędzy państwami członkowskimi, dokonywanego na podstawie umowy zawartej z jednym przedsiębiorstwem lotniczym będącym rzeczywistym przewoźnikiem, sądem właściwym do rozpoznawania powództwa o odszkodowanie, opartego na powyższej umowie i na rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 295/91, jest, według wyboru powoda, sąd, w okręgu którego znajduje się miejsce odlotu, albo sąd, w okręgu którego znajduje się miejsce przylotu samolotu, uzgodnione w umowie.

(¹) Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-272/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/83/WE — Prawo azylu — Brak transpozycji dyrektywy w wyznaczonym terminie)

(2009/C 205/14)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Condou-Durande i E. Adsera Ribera, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: B. Plaza Cruz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przepisany terminie przepisów niezbędnych dla dostosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz. U. 2004 L 304, s.12)

Sentencja

1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości

przyznawanej ochrony, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniu ciążącym na niej na mocy art. 38 tej dyrektywy

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania

(¹) Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 2 lipca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München — Niemcy) — Zino Davidoff SA przeciwko Bundesfinanzdirektion Südost

(Sprawa C-302/08) (¹)

(Znaki towarowe — Rejestracja międzynarodowa — Protokół do porozumienia madryckiego — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 146 — Wywoływanie przez rejestrację międzynarodową i rejestrację wspólnotową identycznych skutków we Wspólnocie — Rozporządzenie (WE) nr 1383/2003 — Artykuł 5 ust. 4 — Towary podejrzane o naruszenie praw do znaku towarowego — Działania organów celnych — Właściciel wspólnotowego znaku towarowego — Prawo do domagania się podjęcia działań również w jednym lub kilku z państw członkowskich innych niż państwo, w którym został złożony wniosek — Rozszerzenie na uprawnionego z rejestracji międzynarodowej)

(2009/C 205/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht München

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zino Davidoff SA

Strona pozwana: Bundesfinanzdirektion Südost

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht München — Wykładnia art. 5 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzany o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa (Dz.U. L 196, s. 7) — Przewidziane jedynie dla właścicieli wspólnotowych znaków towarowych prawo do zwrócenia się z wnioskiem o podjęcie działań przez organy celne mające na celu, poza podjęciem działań przez organy celne państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek, podjęcie działań przez organy celne jednego lub kilku z pozostałych państw członkowskich — Rozszerzenie tego prawa na właścicieli znaków zarejestrowanych na poziomie międzynarodowym w rozumieniu art. 146 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego — Skutki prawne przystąpienia przez Wspólnotę Europejską do protokołu do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków